

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

finlandeză

Swipe to change

Obținerea probelor

Finlanda

1 Sarcina probei**1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?**

Reclamantul trebuie să dovedească faptele care sunt necesare pentru a-și întemeia plângerea, în timp ce pârâtul are sarcina de a dovedi elementele prezentate în scopul apărării împotriva plângerii respective. O parte care nu prezintă dovezi este supusă riscului ca faptele pe care le prezintă să fie considerate nefondate.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

Nu este necesar să se dovedească faptele admise. În plus, nu este necesar să se dovedească faptele general recunoscute sau faptele care sunt aduse la cunoștința instanței *ex officio*. Desigur, pot fi prezentate probe contrare.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența acelui fapt?

În această privință, legea conține doar o dispoziție conform căreia instanța trebuie, după ce a analizat cu atenție toate faptele expuse, să decidă ce anume trebuie considerat ca fiind adevărat în cauza respectivă. Finlanda aplică principiul „evaluării libere a probelor”, fiind așadar important să se prezinte instanței probe adecvate.

2 Strângerea probelor**2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?**

În practică, părțile interesate trebuie să obțină ele însele probele pe care doresc să se bazeze. De asemenea, legea permite instanței să ia decizia de a obține probe din proprie inițiativă. Cu toate acestea, instanța nu poate lua inițiativa de a solicita audierea unui nou martor sau prezentarea unui document împotriva voinței ambelor părți interesate, dacă respectiva cauză poate fi soluționată extrajudiciar.

În anumite cazuri, precum cauzele privind paternitatea, este, de asemenea, responsabilitatea instanței să asigure obținerea tuturor probelor necesare.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

Obținerea de probe are loc în cadrul ședinței principale de judecată.

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

Instanța poate respinge o astfel de cerere dacă, de exemplu, probele nu sunt relevante sau cauza a fost deja soluționată în privința respectivă. O cerere de obținere de probe poate fi respinsă, de asemenea, dacă este depusă într-o etapă prea târzie.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

Printre mijloacele de probă se numără audierea părților interesate, a martorilor și experților, prezentarea de probe scrise și de declarații ale experților, precum și examinarea.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

Nu există nicio diferență între evaluarea declarațiilor orale ale martorilor sau ale experților și cea a declarațiilor scrise ale experților. Cu toate acestea, instanțele nu acceptă declarații scrise din partea martorilor.

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

Nu. Instanța are libertate deplină în ceea ce privește evaluarea probelor.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

Nu.

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

De regulă, un martor nu poate refuza prezentarea probelor.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Soția, logodnicul (logodnica) și rudele în linie directă ale unei părți interesate, precum și frații și surorile părții interesate și soții acestora sau părinții sau copiii adoptivi ai unei părți interesate au dreptul de a refuza să prezinte probe. În plus, legislația include diferite alte situații în care un martor are dreptul sau obligația de a refuza să prezinte probe.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

Un martor care, fără un motiv legal, refuză să prezinte probe poate fi obligat, sub amenințarea aplicării unei amenzi, să își îndeplinească obligația. Dacă martorul refuză în continuare să prezinte probe, instanța poate dispune reținerea sa până ce consimte să prezinte probele.

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Este la discreția instanței dacă (de exemplu) o persoană cu vârsta sub 15 ani sau o persoană cu tulburări mintale poate fi audiată ca martor.

Anumite grupuri de persoane, precum doctorii sau avocații, nu pot prezenta dovezi cu privire la aspecte legate de poziția de încredere pe care o ocupă.

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

Ca regulă generală, partea care cheamă un martor examinează prima martorul respectiv. Cealaltă parte are apoi dreptul de a interoga martorul la rândul său. După acest interogatoriu, instanța și părțile interesate pot adresa întrebări suplimentare martorului.

Un martor poate fi audiat prin videoconferință sau alte tehnologii de telecomunicații adecvate care asigură o legătură audiovizuală între cei care iau parte la ședință, dacă instanța consideră că acest lucru este adecvat. Această procedură poate fi folosită, de exemplu, dacă un martor a fost împiedicat să se

prezinte în instanță în persoană sau dacă participarea sa ar avea ca urmare costuri nerezonabile sau dacă martorul are mai puțin de 15 ani. În anumite situații un martor poate fi interogat, de asemenea, prin telefon.

3 Evaluarea probelor

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Legislația nu conține instrucțiuni specifice pentru astfel de situații. Instanța trebuie, folosindu-și libertățile, să decidă ce valoare să acorde unor astfel de probe.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

Da. Părțile interesate pot fi audiate în mod liber în scopul prezentării probelor, iar într-o cauză civilă acestea pot fi audiate sub jurământ cu privire la faptele care au o importanță deosebită pentru soluționarea cauzei. O declarație dată de o parte interesată cu scopul de a prezenta o probă va fi evaluată pe baza aceluiași criterii ca o declarație dată de un martor.

Linkuri

[Obținerea de probe](#) (Ministerul Justiției, Finlanda)

Broșură: [Depunerea unei mărturii în instanță](#) (Ministerul Justiției, Finlanda)

Ultima actualizare: 10/05/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.